

РАЗПОРЕЖДАНЕ

№ 36304

гр. София, 08.03.2024 г.

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 157 СЪСТАВ, в закрито заседание на осми март през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: **ЗОРНИЦА ИВ. ТОДОРОВА**

като разглежда докладваното от **ЗОРНИЦА ИВ. ТОДОРОВА** Частно гражданско дело № 20241110109345 по описа за 2024 година

Производството е по реда на чл. 410 ГПК.

Образувано е по Заявление за издаване на заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК, подадено от „АПС Бета България“ ЕООД срещу А. Л. И..

Съдът, като обсъди доводите на заявителя, данните по делото и въз основа императивните разпоредби на закона, намира за установено следното:

В производството по чл. 411, ал. 2, т. 2 и т. 3 ГПК съдът издава заповед за изпълнение, освен ако искането е в противоречие със закона или с добрите нрави, или се основава на неравноправна клауза в договор, сключен с потребител или е налице обоснована вероятност за това. В случая към заявлението кредиторът е представил заверен препис от договора за кредит, от който произтича неговото вземане, приложенията към него и общи условия, съобразно изискването на чл. 410, ал. 3 от ГПК. Това дава възможност на съда да извърши преценка относно наличието или не на неравноправни клаузи, от които произтича вземането, или част от вземането на заявителя, както и дали искането противоречи на закона и добрите нрави. В конкретния случай, настоящата инстанция намира, че е налице обоснована вероятност някои от вземанията на заявителя да се основават на неравноправни клаузи, както и, че част от тях противоречат на закона и добрите нрави.

Такова вземане, според настоящия състав е вземането в размер 4728,85 лв. възнаграждение по Договор за предоставяне на гаранция от 28.06.2021 г., сключен с „Файненшъл България“ ЕООД. По дело е представен и Договор за паричен заем № 4186205/28.06.2021 г., сключен между длъжника и „Изи Асет Мениджмънт“ АД, по силата на която на първия е предоставен договор за заем в размер на 7000 лв., с фиксиран годишен лихвен процент 30,00 %, ГПР – 48,35 % и общ размер на дължимата сума – 7772,04 лв. В чл. 4 от договора е уговореното задължение за кредитополучателя в срок от три дни, считано от датата на сключване на договора, да предостави на

кредитора едно от следните обезпечения: две физически лица – поръчители, които да отговарят на следните изисквания: да представят служебна бележка от работодател за размера на трудовото възнаграждение, като нетния им осигурителен доход е в размер над 1000 лв.; да работят по трудов договор без определен срок; да не са заемател или поръчители по друг договор за паричен заем, сключен с „Изи Асет Мениджмънт“; да нямат неплатени осигуровки за последните две години; да нямат задължения към други банкови и финансови институции или ако имат – кредитната им история в ЦКР към БНБ една година назад да е със статус не по-лош от 401 „Редовен“; да подпишат договор за поръчителство, или банкова гаранция в полза на кредитора за дължимите суми по договора със срок на валидност 30 дни след крайния срок на плащане на задълженията по договора, или одобрено от заемателя дружество – поръчител, което представя гаранционна сделка. Представен е и Договор за предоставяне на гаранция № 4186205/28.06.2021 г., сключен между „Файненшъл България“ ЕООД и длъжника, по силата на който гарантът се е задължил да издаде гаранция за плащане в полза на кредитодателя „Изи Асет Мениджмънт“ АД за гарантиране изпълнението на всички задължения по сключения договор за кредит, а длъжникът се е задължил да заплати възнаграждение на гарната в размер на 4863,96 лв., платимо на вноски, заедно с вноските по кредита.

От извършена служебно справка в Агенция по вписвания – Търговски регистър, на основание чл. 23, ал. 6 ЗТРРЮЛН се установява, че едноличен собственик на поръчителя „Файненшъл България“ ЕООД, е кредитодателят „Изи Асет Мениджмънт“ АД, следователно се касае за хипотеза на свързани лица по смисъла на § 1, т. 5 от ДР на ТЗ.

При граматически, систематични и телеологическия анализ на чл. 114 и чл. 169 от ДФЕС и Хартата на основните права – чл. 38 следва извод, че ПЕС изисква висока степен на защита на потребителите в Съюза. Законодателството на Съюза в областта на защитата на потребителите освен това допринася за правилното функциониране на вътрешния пазар. То има за цел да гарантира, че отношенията между стопанските субекти и потребителите са справедливи и прозрачни, което като крайна цел подпомага общото благосъстояние на европейските потребители и икономиката на Съюза. Посочените изисквания от правото на ЕС предполага, че националният съд има задължение при тълкуване на съответната норма на националното право да я тълкува и прилага в духа и смисъла на съответното общностно право – вж. Решение от 10.04.1984 по делото *Von Colson*, C-14/83. Съгласно трайната практика на СЕС – вж. т. 20 от Решение от 12.07.1990 г., *Foster*, C-188/89; т. 23 от Решение от 14.09.2000 г., *Collino* и *Chiappero*, C-343/98; т. 40 от Решение от 19.04.2007 г., *Farell*, C-356/05; т. 39 от Решение от 24.01.2012 г., *Dominguez*, C-282/10, националният съд има задължение да тълкува националното законодателство в духа на общностния правен ред. Следователно за да бъдат осигурени ефективни средства за защита на потребителите и

изпълнение на завишения стандарт за това е необходимо, когато се изследва въпроса за няколко договора, които са сключени със свързани лица и между свързани лица, съда да изследва релациите и връзките в отделните договори, но не като отделни правоотношения, които са независими едно от друго, а като една обща икономическа дейност, която при кредитирането има лукративна цел – печалба, в който случай различните правни средства и ползвани договори обслужват икономическата дейност. Тоест, дори при множество правоотношения, когато те са със свързани лица или между такива, трябва на отделните правоотношения да се гледа, като на едно правно и икономическо цяло, за да се постигне ефективната защита на потребителя, при проверката от страна на съда за спазване на императивните правила на закона и добрите нрави, в това число и проверката за наличието на неравноправни клаузи.

В случая предмет на настоящото заповедно производство са вземания, които произтичат от договор за потребителски кредит, за които се твърди, че са заплатени от гаранта, вземането на който е цедирано на заявителя, поради което последният упражнява правата на своя цедент по чл. 143 ЗЗД срещу основния длъжник по договора за потребителски кредит.

Процесният договор за потребителски кредит е сключен при действието на Закона за потребителския кредит (Обн. ДВ., бр. 18 от 05.03.2010 г., в сила от 12.05.2010 г.), като правната му уредбата е в чл. 9 ЗПК.

Въз основа на изложените от заявителя фактически обстоятелства и ангажираните доказателства, настоящият съдебен състав приема, че уговореното възнаграждение за предоставената гаранция, трябва да се разгледа, като разход по договора за кредит (включително с оглед изложеното, че е налице хипотеза на свързани лица), който разход следва да бъде включен при изчисляването на годишния процент на разходите, който е индикатор за общото оскъпяване на договора за кредит – арг. чл. 19, ал. 1 и ал. 2 ЗПК. Този извод следва от дефинитивната разпоредба на § 1, т. 1 ДР ЗПК, според която „Общ разход по кредита за потребителя“ са всички разходи по кредита, включително лихви, комисиони, такси, възнаграждение за кредитни посредници и всички други видове разходи, пряко свързани с договора за потребителски кредит, които са известни на кредитора и които потребителят трябва да заплати, включително разходите за допълнителни услуги, свързани с договора за кредит, и по-специално застрахователните премии в случаите, когато сключването на договора за услуга е задължително условие за получаване на кредита, или в случаите, когато предоставянето на кредита е в резултат на прилагането на търговски клаузи и условия. Общият разход по кредита за потребителя не включва нотариалните такси.

В разглеждания случай, при цялостният анализ на договора за кредит, съдът намира, че неговото сключване и получаването на сумата по кредита е било обвързано от предоставяне на обезпечение по договора от страна на кредитополучателя. Изводът

в тази насока се подкрепя не само от факта, че гарантът и кредиторът са свързани лица по смисъла на § 1, т. 5 ДР ТЗ, така и от датата на сключване на договорите – 28.06.2021 г., т.е. преди изтичане на срока по договора за потребителски кредит, който е предвиден в чл. 4 от договора за потребителски кредит, така и от последицата.

С оглед изложеното, клаузата, с която е уговорено възнаграждение по договор за предоставяне на гаранция, сключен с цедента „Файненшъл България“ ЕООД, на който заявителят основава процесното вземане е нищожна поради противоречието ѝ със закона.

Друго вземане, което се основава на нищожна клауза е за сумата от 60 лева, представляваща такси за извънсъдебно събиране. Съгласно разпоредбата на чл. 33 от ЗПК при забава на потребителя кредиторът има право само на лихва върху неплатената в срок сума за времето на забавата, а съгласно ал. 2 на същата разпоредба когато потребителят забави дължимите от него плащания по кредита, обезщетението за забава не може да надвишава законната лихва. Следователно ЗПК е ограничил възможността кредиторът да събира разходите по събиране на просрочено вземане при неизпълнение на кредитополучателя на задълженията му по договора за кредит, до възможността да претендира обезщетение за забава в размер не по-голям от размера на законната лихва. Кредиторът, уговаряйки клауза за дължимост и начисляване на такса, покриваща разходите за събиране на просрочено вземане, наред с обезщетение за забава в размер на законната лихва, същата е в пряко противоречие с разпоредбата на чл. 33 от ЗПК, поради което клаузата противоречи на закона и се явява нищожна на основание чл. 26, ал. 1, пр.1 от ЗЗД.

Следователно клаузите в договора за кредит и договора за поръчителство, на които заявителят основава процесните вземания и с които е уговорено, че кредитополучателят дължи такси за събиране на вземането, както и възнаграждение за поръчителството, са нищожни поради противоречието им със закона.

Заявителят може да обжалва настоящото разпореждане или да предяви иск за вземането си, въпреки че съдът е отказал да издаде заповед за изпълнение.

Така мотивиран, съдът

РАЗПОРЕДИ:

ОТХВЪРЛЯ Заявление за издаване на заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК, подадено от „АПС Бета България” ЕООД срещу А. Л. И., **в частта за 4728,85 лв.** – възнаграждение по Договор за предоставяне на гаранция № 4186205/28.06.2021 г., сключен с “Файненшъл България“ ЕООД и за сумата **60 лв.** – такси и разходи за извънсъдебно събиране по Договор за паричен заем №

4186205/28.06.2021 г., сключен между длъжника и „Изи Асет Мениджмънт“ АД, които вземания са цедирани на заявителя.

РАЗПОРЕЖДАНЕТО може да бъде обжалвано с частна жалба пред СГС в едноседмичен срок от получаване на препис от заявителя.

ПРЕПИС от разпореждането да се връчи на заявителя.

Съдия при Софийски районен съд: _____